

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
140/13. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2013. október 24.

A főtanácsnok indítványa a C-616/11. sz. ügyben
T-Mobile Austria GmbH kontra Verein für Konsumenteninformation

Melchior Wathelet főtanácsnok szerint a tagállamok általános jelleggel és az egyes fizetési eszközök között különbséget nem téve megtilthatják, hogy a befizetés kedvezményezettje kezelési díjat számítson fel

Ez a tilalom a mobiltelefon-szolgáltató társaságokra is alkalmazható

A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv¹ értelmében a tagállamok megtilthatják vagy korlátozhatják a pótdíj-felszámítási gyakorlatot,² amellyel a vállalkozások mint a fizetés kedvezményezettjei díjat számítanak fel az ügyfelekkel mint fizető felekkel szemben egy adott fizetési eszköz használatáért. Ez a gyakorlat az ügyfélre mint fizető félre szándékozik terhelni – többek között a hitelkártyák vagy a betéti kártyák – használatának költségeit.

Ausztriában – általános jelleggel és az egyes fizetési eszközök között különbséget nem téve – a befizetés kedvezményezettjei számára tilos kezelési díj felszámítása.

Márpedig a T-Mobile Austria, az osztrák mobiltelefon-szolgáltatók egyike, az általános szerződési feltételeiben meghatározza, hogy kezelési díjat számít fel, amennyiben az ügyfél befizetési utalvány vagy internetes banki ügyintézés útján fizeti be a számláját. Így amennyiben valamely ügyfél a „Call Europe” díjszabást jelenti be és használja, havonta további 3 eurót kell fizetnie, ha a „csoportos beszédési megbízást vagy a bankkártyával történő fizetést” választja, amely különösen a befizetési utalvánnyal vagy az internetes banki ügyintézés („Telebanking”) keretében történő fizetést foglalja magában.

A Verein für Konsumenteninformation, osztrák fogyasztói egyesület, úgy véli, hogy ez a gyakorlat ellentétben áll az Ausztriában alkalmazandó általános pótdíj-felszámítási tilalommal. Az egyesület ezért keresetet indított az osztrák bíróságok előtt annak érdekében, hogy a T-Mobile Austria számára tiltsák meg egyrészt azt, hogy a vitatott feltételt az ügyfeleivel megkötendő szerződésekbe belefoglalhassa, másrészt pedig, hogy arra a már fennálló szerződések keretében hivatkozhasson. Mivel az elsőfokú és a fellebbviteli bíróság helyt adott a keresetének, a T-Mobile Austria az Oberster Gerichtshofhoz (legfelsőbb bíróság, Ausztria) fordult.

Ez utóbbi bíróság először is azt szeretné tudni, hogy az irányelv, illetve konkrétabban a tagállamok azon lehetősége, hogy megtiltsák a pótdíjfelszámítást, kizárólag – amint azzal a T-Mobile Austria érvel – a pénzforgalmi szolgáltatókra alkalmazható-e vagy a mobiltelefon-szolgáltató társaságokra is. Az Oberster Gerichtshof továbbá arra vár választ, hogy a pénzáttalás az irányelv értelmében vett fizetési eszköznek minősül-e, és ezáltal az említett lehetőség hatálya alá tartozik-e. Végül ez a bíróság azt kérdezi, hogy a pótdíjfelszámítás Ausztriában alkalmazandó általános tilalma összeegyeztethető-e az irányelvvel.

A mai napon ismertetett indítványában Melchior Wathelet főtanácsnok először is úgy véli, hogy **az irányelvben a tagállamok számára nyújtott azon lehetőség, hogy megtiltsák a pótdíjfelszámítást, alkalmazandó a mobiltelefon-szolgáltató mint a befizetés**

¹ A belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 319., 1. o.).

² Az ismertebb angol kifejezéssel élve „surcharging”.

kedvezményezettje és annak ügyfele (a fogyasztó) mint fizető fél között létrejött szerződéses jogviszonyra.

Továbbá arra az álláspontra helyezkedik, hogy az akár a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvánnyal, akár elektronikus úton („Telebanking”) kezdeményezett pénzáttalalást („credit transfer”) az irányelv értelmében vett „fizetési eszköznek” kell tekinteni.

Végül a főtanácsnoknak az a véleménye, hogy az irányelvvel nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezések alkalmazása, mint a szóban forgó osztrák rendelkezés, amely általános jelleggel és az egyes fizetési eszközök között különbséget nem téve tiltja, hogy a kedvezményezett kezelési díjat számítson fel.

Az irányelv ugyanis a tagállamok számára széles mérlegelési mozgásteret biztosít annak eldöntésére, hogy a verseny előmozdítása, a hatékony fizetési eszközök használatának ösztönzése vagy a túlzott díjtételek megakadályozása érdekében kívánnak-e élni a pótdíjfelszámítás tilalmának vagy korlátozásának lehetőségével, és ha igen, hogyan.

Jóllehet az Oberster Gerichtshof feladata annak mérlegelése, hogy a pótdíjfelszámítás Ausztriában alkalmazandó általános tilalma kellőképpen „figyelembe vette-e” ezeket a közérdekű megfontolásokat, úgy tűnik, hogy az osztrák jogalkotó tiszteletben tartotta e mérlegelési mozgástér határait.

A főtanácsnok ebben a vonatkozásban – többek között – megjegyzi, hogy³ a pótdíjfelszámítás gyakorlata egyes kereskedőknél gyakran túlzott díjtételekhez, vagyis a kereskedő tranzakciós költségeihez képest aránytalanul megemelt díjakhoz vezetett többek között abban az esetben, amikor a fogyasztók egy másik fizetési eszközt alkalmazva nem kerülhették el ezeket a pótdíjakat. Ezenkívül az derült ki⁴, hogy a pótdíjfelszámítást inkább azért alkalmazták, hogy többletbevételhez jussanak, mint azzal a céllal, hogy a fizető félre hárítsák azon tényleges díjakat, amelyeket a kedvezményezett pénzforgalmi szolgáltatója egy adott fizetési eszköz használatáért vele szemben felszámított.

Pontosan az ilyen fajta visszaélések, és annak pontos megállapításával kapcsolatos jelentős nehézségek elkerülése végett, hogy a tényleges költségek megfelelnek-e a felszámított díjaknak, biztosítja az irányelv a tagállamok számára a pótdíjfelszámítás egyszerű megtiltásának lehetőségét.⁵

A versenyösztönzést illetően Wathelet főtanácsnok megjegyzi, hogy a pótdíjfelszámítás általános tilalma növeli a díjak átláthatóságát, mivel ezzel ellentétben áll az, hogy valamely vállalkozás egy adott fizetési eszköz használatáért az ügyféltől magasabb végösszeget követeljen, mint amelyet a közleményében feltüntet, és amelyet az ügyfél más díjtételekkel összehasonlít.

A főtanácsnok szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az irányelv, illetve az osztrák jog lehetővé teszi a T-Mobile Austria számára, hogy az ügyfeleinek engedményt nyújtson annak érdekében, hogy az ő szempontjából hatékonyabb fizetési eszközök használatára ösztönözze őket.

Egyébiránt a főtanácsnok úgy véli, hogy nem kell helyt adni a T-Mobile Austria arra irányuló kérelmének, hogy a Bíróság jelen ügyben hozandó ítéletének joghatásait időben korlátozzák, arra az esetre nézve, ha a Bíróság arra a következtetésre jutna, hogy az áttalalást az irányelv értelmében vett fizetési eszköznek kell tekinteni, és hogy az irányelvvel nem ellentétes az

³ A közelmúltban, 2013. július 24-én elkészített, a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló új irányelv elfogadására vonatkozó és a 2007/64 irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló bizottsági javaslatot kísérő „hatástanulmány”. A hatástanulmány szerint tizennégy tagállam általános jelleggel megtiltotta a pótdíjfelszámítást, míg tizenkét tagállam megengedi azt, és csupán egyetlen tagállam, még hozzá Dánia az, amely azt kizárólag a betéti kártyák használatára vonatkozóan tiltja.

⁴ Ugyanezen hatástanulmány szerint.

⁵ A főtanácsnok mindazonáltal megjegyzi, hogy a 3. lábjegyzetben említett irányelvjavaslat többek között ezt a lehetőséget megszünteti.

általános pótdíj-felszámítási tilalom. E korlátozás feltételei ugyanis nem teljesülnek. A T-Mobile Austria többek között nem szolgáltat olyan adatokkal, amelyek lehetővé tennék a Bíróság számára annak mérlegelését, hogy valóban súlyos gazdasági következmények kockázatával kell-e számolnia abban az esetben, ha a Bíróság erre a következtetésre jut.

EMLÉKEZTETŐ: A főtanácsnok indítványa nem köti a Bíróságot. A főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva a rábízott ügy jogi megoldására vonatkozó javaslatot terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság bírái most kezdik meg a tanácskozást a jelen ügyben. Az ítéletet későbbi időpontban hozzák meg.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az indítvány [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499